

Hoe de althobo kan klinken als een onrustige zwerver

Muziek

Rijnvos, Sibelius e.a.

► Componist Richard Rijnvos inspireerde zich op Sibelius.

AMSTERDAM Als er één instrument droefgeestig in de verte kan staren, is het de Engelse hoorn ofte wel althobo. Dat je er ook een vogel mee kunt laten zwenken over duistere Finse wateren, weten we sinds Jean Sibelius en zijn symfonisch gedicht *De zwaan van Tuonela*. Maar Richard Rijnvos moest er aan te pas komen om van de althobo een onrustige zwerver te maken.

Dat gebeurt in *Riflesso sull'acqua*. Dit opdrachtwerk van de Zaterdag-Matinee kreeg z'n eerste uitvoering in een programma waarin ook Rijnvos' collega's Julian Anderson en Magnus Lindberg zich tot de Sibeliusliefde bekenden.

Op het podium van het Concert-

gebouw stonden zeven muziekstandaards klaar voor de solist Ernest Rombout. De althobospeler begon rechtsvoor, draaide in een halve cirkel rond het Radio Filharmonisch Orkest, en eindigde tien minuten later linksvoor. De ruimtelijke werking werd nog verhoogd doordat Rijnvos vier hoorns en twee trombones over de Grote Zaal had verspreid.

Riflesso sull'acqua is het tweede stuk dat hij heeft geënt op een klassieker uit het repertoire. Na eerder dit seizoen Stockhausens *Refrain* te hebben voorzien van een *companion piece*, vond hij zijn inspiratie dit keer in de openingsmaten van *De zwaan van Tuonela*. Vanuit de contrabassen stijgt de klank op en 'verdamp't' in de hoogte.

Mooi vertaald door Rijnvos, met glinsterende fluittonen en metaalig slagwerk. Maar hoe verder de luisteraar van het podium zat, hoe dringender hij zich zal hebben afgevraagd waarom de althobo zo nodig aan de wandel moest. Het ef-

fect op de klank was miniem. En hoe gaaf Ernest Rombout ook speelde, hij trof vooral een middenregister aan met weinig melodisch profiel en dynamiek.

Daarover had de Finse klarinetist Kari Kriikku niet te klagen. In het Klarinetconcert van zijn landgenoot Magnus Lindberg liet hij de koekoek horen en citeerde hij Gershwin. Even toegankelijk (maar minder geraffineerd) pakte de *Symphony* uit van de Brit Julian Anderson. Zoals te verwachten viel ontpopte dirigent Ed Spanjaard zich in deze verse muziek als een klankchoreograaf eerste klas. Toen moest de oude Sibelius nog komen: de *Zesde symfonie*, waarvan Spanjaard de raadselachtige turbulenties magnifiek blootlegde.

Guido van Oorschot

Rijnvos, Anderson, Lindberg en Sibelius. Radio Filharmonisch Orkest o.l.v. Ed Spanjaard. Amsterdam, Concertgebouw, 19/4. Herh. Radio 4: 22/4, 20.00 uur.